

Ayda Ferim Ayferim

– GülsenTunçka · 04 Ekim 2013

Mehtabın avare yıldızlarıyla
Seni yad etmek varmış Ay/fer
Odamı aydınlatan ışık huzmesi
Uykuları kaçırınca
Samanyoluyla pencere muhabbetini de
Böylece başlatmış olduk.

Aniden onu gördüm
Kızma bana yosun gözlüm
Ayfer diyordu
Senin adınla haykırıştı ruhuma
Açıkladı kendince
Aydan fer istiyormuş meğer.

Birde yürekte ki çırpınışlarını
Melül mahzun gözleri feri solgun neşesiz
Yar yarası çeken dinle diyen sen değil miydin
Dışlanmış besbelli görgüsüz kurallardan
Bahis sevgili olduğundaysa
Leyla idi sözleri dinledim.

Zorlandı önceleri kelimedden tümceden
Ahlakmış ilkeleri inançları doğrudan
Kendini ayarlayıp çer ağından kandilden
Nazlanmadan harbiden ruhu döktü inceden.

Nakiş olup işlenmiş sevgilinin kalbine
Tozkoparan yıldızı haince girmiş
Kıraç eylemiş yurdu vahasında yuvayı.

Çişil demiş dil dökmüş
Şeyda'sında Bülbülleşip
Kabuklar bağlamış her gece
Isırarak kanatmış intizarda dudağı
Böyleymiş mahzunluğu

İhanet vurgunuysa dudağında ilk hece
Nedamette duymamış kabına sığamayan
Kendini yıldız sanan
Ketum gökyüzü çarpığı.

Anladım ki çok çekmiş
Bu ara bozguncudan
İnci gibi gözleri akıttı mercanları
Hassas ruhum incindi
Sine öz ağlayarak doldurdum fincanları.

Sevgiyle bakıp bana
Sil ara nağmeleri
Gör işte esrik hallerimi
Çevrem çalkantılı
Gelmeyen devranımdan
kaçamam mevkisiz yoz bulutlu ortamlardan.

Samanyolunun
Şavkı kendine hayrı d/okunmayanından
Aydan bir fer
İsteyeninden nelerde öğrendim.

O günden nu yana da
Anladım ki
Ayaklar bir kez kaydırılmaya görsün aşkta.

Özenle d/okuduğumuz sevdamıza sahip
Çıkmamızmış demek aslolan ay/fer
Ayda Ferim
Ay/Ferim.